

INKERILÄISTEN VIESTI

3/2008

Inkeriläisten viesti

Toimisto

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.

Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki.

Puh. (09) 793 796, 050 306 8725

ti klo 18.30–20, Annikki Kelo.

Sampo 800012-306364.

Nordea 101030-1085026.

Ilmoitukset / €

1/1 sivu 250 €, ½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €

Kuolinilmoitukset 17 €

Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

Tilaushinta 2008

30 € kotimaahan ja Ruotsiin

muualle 36 €/v (360 kr/v)

Pääasiamies Ruotsissa

(Hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman

Linbanev. 6, SE-438 35 Landvetter.

Puh 031-916 602

v_aitman@spray.se

Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili

17 38 88-9

Sivistyssäätiö

Hallituksen pj Toivo Iho

Bredantie 6 D 18, 02700 Kauniainen

puh. 050 505 2335

Sampo 800016-1466601

OP 578038-20031499

Toimitus

Päätoimittaja Toivo Iho

Toimitussihteeri Katri Einamo

Toimituksen osoite

Nummitie 30 A, 02730 Espoo,

puh. 040 740 0408 (ark. klo 9.00–17.00)

Internet <http://www.inkeriliitto.fi>

(Avataan myöhemmin ilmoitettavana ajankohtana)

Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi

Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Aineisto palautetaan vain erikseen pyydettyäessä.

Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.

Pitkiä saarnoja

Toivo Iho

Papinvirkkaa hoitaneet tietävät varmasti parhaiten, kuinka vaikea työ huolellinen saarnan suunnittelu on; en pyri arvioimaan niitä uskonnollisia painotuksia, joita saarnavirka vaatii, vaan muista asiayhteyksistä johtuvia seikkoja, jotka on otettava huomioon. Saarna, jota lähinnä tarkoitan, pidettiin v. 1809 Porvoon valtiopäivien avajaisjumalanpalveluksessa. Saarnan piti Porvoon tuomiorovasti, sittemmin piispa **Alopaeus**, ja se lienee kestänyt vajaat pari tuntia. Alopaeus aivan ilmeisesti onnistui tehtävässään. Kuinka niin? Me tietäisimme ihan varmasti, jopa vailla tietoa myöhemmästä piispanhiipasta ja arvokkaasta lahjasormuksesta, jos hän olisi epäonnistunut.

Saarna pidettiin Suomen historian merkittävissä saranakohdassa. Vaikka keisari oli antanut lupauksen säätyjen erioikeuksien - siis myös talonpoikien vapauden - säilymisestä ja aiemman uskon pysyvyydestä, oli paljon vielä auki. Tulisiko uusi hallitsija olemaan vain tituluuriinsa Suomen suuriruhtinaan arvon saanut Venäjän tsaari, vai ryhtyisikö hän todella Suomen suuriruhtinaaksi?

Keisari oli määrännyt saarnan tekstiksi Filippiläiskirjeen 2: 2, 3–4:n. Lisäksi saarnan ranskannos oli toimitettu etukäteen hallitsijalle. Saarna on näin ollut vahvan valtiollisen tarkkailun alla. Raamatun tekstissä **Paavali** kehottaa filippiläisiä yksimielisyyteen ja nöyryyteen, sekä arvokkaaseen käytökseen ja yhteistoimintaan oikean uskon puolesta.

Kun nykyisin yli puolen tunnin saarna on suuri harvinaisuus, mikä mahtoi 1800-luvun alussa olla saarnojen normaali kesto?

Tuomiorovastin saaraan on kuulunut tavanomaista lukuisempia osia: ensin hallitsijalle osoitettu osuus, sitten uskonnollinen keisarin määräämän tekstin selitys, ja viimein säädyille puhuttu osio. Kaksi tuntia tuntuu joka tapauksessa pitkältä. Alopaeuksen on kuitenkin täytynyt ajatella jotenkin

Tässä numerossa:

Pääkirjoitus: Pitkiä saarnoja.....	s. 2–3
Matkan varrelta, osa 4.....	s. 4–5
Muut lehdet.....	s. 6–7
Cinemaattorin palsta.....	s. 7
Uutisia Inkeristä.....	s. 8–12
Tapahtumakalenteri.....	s. 13–15

TÄMÄN LEHDEN VÄLISSÄ ON TILILLEPANOKORTTI, JOLLA VOI MAKSAA INKERILÄISTEN VIESTIN TILAUKSEN VUODELLE 2008. HINNAT NÄHTÄVISSÄ LEHDEN ETULIEPEESSÄ SEKÄ TILILLEPANOKORTILLA.

Toimitus

**Numero 4/2008 ilmestyy viikolla 16.
Aineisto toimitukselle 17.3. mennessä.**

**Numero 5/2008 ilmestyy viikolla 20.
Aineisto toimitukselle 14.4. mennessä.**

**Kannen kuva :
Kylän palokello,
ks. muistelmat alkaen s. 4.**

tähän tapaan: Korkeaa keisaria ja majesteettia ei missään tapauksessa sovi väheksyä, mitä kovin lyhyen saarnan voisi ajatella merkitsevän. On muistettava saarnassa nooteerata se, että vieraan uskonnon omaava, ortodoksinen hallitsija oli jo julistanut säilyttävänsä säätyjen erioikeudet ja sallivansa heidän pitää uskontonsa.

Kun tuomiorovasti Alopaeuksen oli kaiken tämän ohessa sovittava saarnaansa myös uskonnollinen sanoma, uskaltaisi arvioida, että tämän saarnamiehen tehtävä on ollut ehkä Suomen kaikkien aikojen vaikein, siitäkin huolimatta että Turun piispa **Jacob Tengström** oli jo aiemmin muotoillut pohjan Suomen tulevalle myöntöväisyyksinjalle.

Voi ajatella jopa niin, että kun valtiopäivämiesten työ lyhyillä valtiopäivillä ei juuri ehtinyt heijastella kansakunnan tuolloisia tunteja, piispan pitkä saarna on ehkä tuonut niitä aidommin esiin.

Monet ovat varmaan ihmetelleet, onko näiden rivien kirjoittaja seonnut pahasti vuo-

sisissa? Vasta ensi vuonnahan, siis 2009 Porvooon valtiopäivistä on kulunut 200 vuotta!

Tekoni on kuitenkin täysin harkittu. Joskus kannattaa muistella ja jopa juhlia sitä, mitä ei enää ole olemassa. Tänä vuonna on kulunut tasan 60 vuotta siitä, kun Sosialististen Neuvostotasavaltojen liiton ja Suomen edustajat - generalissimus **Stalinin** vahdatessa päältä - allekirjoittivat ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksen. Jos pidätte tuomiorovasti Alopaeuksen perusteellista julistusta ylipitkänä, ajatelkaa, kuinka juuri tänä nimenomaisena vuonna historian suotuisa kulku on säästänyt meidät suomalaiset valtaisalta määrältä jonninjoutavia puheita. Olemme pelastuneet kuulemasta puheita, joissa olisi juurta jaksan kerrottu totutuin fraasein ja sanakääntein ystävyuden, yhteistyön ja avunannon merkityksestä ja taas kerran toistettu samat iankaikkisuudet: sitä YYA-yhteyksistä tuttua, ontouttaan kolisevaa saarnanveivausta, jossa aamenta oli odotettava aina vuoteen 1990; Neuvostoliiton hajoamiseen saakka.

Matkan varrelta

**Inkerinmaa: Oma maa mansikka,
muu maa mustikka**

Reino Jaakkimainen

*Jatkoa Inkeriläisten Viestissä 11/2007
aloitetulle muistelmille.*

Vapaaehtoinen kolhoosilainen

Kolhoosiin liittyminen oli ”vapaaehtoista”. Neuvostomaan sanankäytössä sana voi tarkoittaa sen vastakohtaa. Jos joku hyväksyi sanan tavallisen merkityksen, eikä liittynyt kollektiiviin, korkeat verot ja muut mahdottomat vaatimukset tekivät hänestä vapaaehtoisen, tai paljon pahempaa, kulakin.

Jokaisen talonpojan täytyi luovuttaa kaikki maatalousomaisuutensa kolhoosille yhtä lehmää, sikaa, muutamaa lammasta ja kanoja lukuun ottamatta. Isä luovutti hevosen ja kaksi lehmää ja kaikki maatyövälineet: rattaat, reet, auran, jne. Komea juhla-reki, millä ajoimme kirkkoon, jäi, mutta ei sille ollut enää käyttöä eikä arvoakaan.

Kolhoosin toiminnan keskipiste oli **Paavo Jaakkimaisen**, kylän vauraimman talonpojan talo. Hänet oli julistettu kulakiksi; hän menetti kaiken omaisuutensa ja karkotettiin perheineen pohjoiseen, Kuolan niemimaalle. Talo sai nimekseen *Punanurkka*. Vuosia jälkeenpäin hänen poikansa, myös Paavo, komea vaaleatukkainen poika, oli vieraskäynnillä kotikylässään läheisen sukulaisen luona. Tapasin hänet yllättäen hänen entisen kotinsa, Punanurkan, edessä. Utelin häneltä innokkaasti elämästä Kuolassa. Kaikki oli siellä ihmeellisen hyvin. Ymmärsin, ettei hän voinut, pahojen seurausien uhalla, kertoa totuutta. Eihän hän voinut minuun, tuntemattomaan, luottaa.

Aluksi kolhoosi näytti lupaavalta. Yhteisvoimin, itse valitsemalla sopivat pellot eri kasveja varten, asiat pääsivät hyvään alkuun. Vuoden lopussa kaikki tuotteet laskettiin yhteen, samoin kuin kyläläisten kertyneet työpäivät. Kukin perhe sai osuutensa riippuen ansaituista työpäivistä sen jälkeen, kun hallitusvero ja seuraavan vuoden sieme-

net oli otettu pois. Meillekin tuli, esimerkiksi, enemmän perunoita kuin itse tarvitsimme ja niitä jäi myytäväksi.

Seuraavana vuonna asiat sujuivat huomnommin. Negatiiviset piirteet järjestelmässä ja ihmisissä alkoivat vaikuttaa. Kinastelu ja petkutus työpäivien määrittelyssä, *selsovetin* (kunnanhallituksen) määräily, edellisen vuoden hyvistä tuloksista muodostettu nousut vero, epäsuopuinen sää (sato pienempi) vaikuttivat niin, ettei nyt ollutkaan paljon jaettavaa. Vuosi vuodelta tilanne vain paheni. Työhaluttomuus nousi, työmoraali (tehokkuus, työn laatu) laski. Pyrittiin saamaan enemmän työpäiviä vähemmällä työllä. Järjestelmä itse monimutkaistui. Tuli paljon paperityötä, kirjanpitoa, eri alojen asiantuntijoita.

Tulee mieleen tässä esimerkkinä äidin varhainen työnlaatua koskeva kokemus (sitä tuli myöhemmin paljon lisää). Hän oli perunankorjuussa erään toisen naisen kanssa. Äiti oli edennyt vain rivin puoliväliin, kun samalla hänen naapurinsa oli jo rivin lopussa. Miksi? Äitihän oli tunnetusti kova työntekijä. Kun äiti tunnontarkasti kaivoi jokaisen perunapesän – aikaa ja voimia vievää – hänen naapurinsa otti vain helpot pinta-perunat ja jätti syvemmällä olleet perunat maahan. Naapurin kori täyttyi nopeammin, joten hän ansaitsi enemmän työpäiviä. Opetus tästä: kunnan työ ei kannata.

Huonon työtehon esimerkkinä kerron tässä myös omasta kokemuksestani kyntämisestä Virossa, missä kynsin peltoa 14-vuotiaana. Hoidin yksin hevosen ja auran, mikä oli yleistä myös Suomessa. Kolhoosissa se oli kahden miehen työtä: yksi käsitteli auraa, toinen ajoi hevosta.

Työn sankari

Kylästämmekin löytyi sosialistinen työn sankari. Ei mikään tavallinen stahanovilainen (**Stahanov** oli maineikas, esimerkillinen työntekijä), vaan oikea neuvostomaan sankari! 1930-luvun loppupuolella neuvostohallitus päätti kunnioittaa kautta koko laajan Neuvostomaan valittuja suuria työtuloksia saavuttaneita työn sankareita. Yksi meidän kylämme nainen, tunnettu laisku-

ri ja hyvä valehtelija, valittiin edustamaan meidän aluettamme. Kaikki sankarit kutsuttiin Moskovaan, missä heitä juhlittiin, saivat mitalinsa ja onnittelevan kädenpuristuksen jopa itse Maan Isältä! Kuulin kylässä sanottavan, että nainen ansaitsi sen: olihan hän epäilemättä paras valehtelija. Tämähän olikin koko järjestelmän perusta!

Isäni toimi kolhoosissa eri tehtävissä: *pretsedaattelina* (kyläneuvoston puheenjohtaja), *brigadiirina* (työnjohtajana), kirjanpitäjänä. Hän oli mukana kokouksissa, yhteyksissä selsoveettiin (kunnanneuvostoon). Hän oli perin juurin kyllästynyt näihin menoihin ja päätti päästä irti kolhoosista.

Verrattuna tsaarin ajan maaorjuuteen kolhoosisysteemi oli käytännössä paljon parempaa, ainakin Kurkelassa. Silloin koko Tuutari oli ns. *udelun* (keisarillisen perheen elatuslaitoksen, ven. *udelj*) aluetta. Talonpojat maksoivat vain rahaveroa, *ap-rakkaa*, mikä ei ollut kovin suuri. Heillä oli jopa jonkinlainen oma kunnallishallintokin. (**Aale Tynni:** ”*Inkeri Inkerini*”, s.27) Neuvostohallitus ei verottanut ainoastaan kolhoosia, vaan myös jokaista pientä yksityistä omaisuutta, mitä perheillä oli vielä jäljellä. Esimerkiksi perheen lehmän maidosta piti antaa valtiolle 300–350 litraa vuodessa. Jos lehmä sai lehmävasikan, piti se kahden kuukauden kuluttua luovuttaa valtiolle (eli kolhoosille). Jos vasikka oli sonni, sai sen pitää. Oli myös vuotuinen ”nahkavero”, jossa sai maksaa puolesta neliömetristä nahkaa. (Vasikan nahka oli arvioitu yhden neliömetrin suuruiseksi.)

Työläiset myös mm. ”vapaaehtoisesti” pakotettiin ostamaan kuukauden tai enemmän edestä valtion obligaatioita.

Kulttuuritalo

Kulttuuritalo, Punanurkka, oli kylän toiminnan keskus ja vilkkaassa käytössä. Se toimi kolhoosin pretsedaattelin ja brigadiirin toimistona, aamulla työnjakopaikkana, muutama vuoden kansakouluna. Mikä tärkeintä meille pojille, se oli kokoontumispaikka iltanviettoon. Siellä me näimme näytelmiä ja mykkiä, käsin käännettävän dynamon avul-

la, elokuvia – joukossa **Eisensteinin** nyt klas-sisia. Muistan vieläkin pulskien pietarilaisten venäläistyttöjen tanssi- ja lauluryhmän refrengin: ”Trittatushka, trittatti/nichevo chto myi tolstyj/ no kak plashjat poidjom/toljtkko pyll stolbom” (väliäkö sillä, että olemme pulskaita/annas kun alamme tanssia/pöly vain nousee pylväänä). Tytöt valloittivat sydämemme.

Matti ja Jussi olivat lahjakkaita musiikkialalla. Jussi soitti mandoliinia, Matti mandoliinia ja haitaria. Tästä syystä he olivat tietysti hyvin kysytyjä tansseissa. Iltaisin, varsinkin talvella, me pojat pelasimme shakkia, dominoa, korttia.

Punanurkan kujassa olivat hevostallit, navetta (kunnes uusi rakennettiin lähelle valtatietä), työkalusto, palorattaat, jne. Punanurkka ei liene ollut ihan ainoa hyvä idea kolhoosissa. Lastentarhan pitäminen aloitettiin kylässä, kun olin melkein vuoden liian vanha sopiakseni siihen mukaan. Se harmitti vanhempiani, jotka olivat itse huolehtineet omista kolmestaan, ja nyt joutuisivat maksamaan muiden lapsista. Jonkun väitteen jälkeen minut hyväksyttiin mukaan. Mielestäni olin liian vanha ja häpesin olla ”vauvojen” seurassa. Parin käynnin jälkeen en mennyt takaisin. En muista kuinka pitkään kolhoosi ylläpiti tätä lastentarhaa.

Viljan puimista varten vuokrattiin joka syksy traktorin ajoremmillä kytkettyä pui-makonetta MTS:sta (raskaitten maatalouskoneiden keskuspaikka). Se asetettiin kolhoosin pellolle meidän tilamme taakse. Sitä toimintaa oli hauska seurata. Jostain syystä nautin traktorin pakokaasun tuoksusta! Myöhemmin kolhoosi osti oman kuorma-auton. V. 1940 talvisodan jälkeen olin isän mukana hakemassa heinää Suomesta vallatulla alueella.

Muistelmat jatkuvat seuraavassa numerossa

*Matti ja Jussi pieninä
(noin 1 ja 3 vuotta)*

MUUT LEHDET

Hyvinkään seudun inkeriläiset palautettiin Aseman koululta

Kuljetuksia ympäröi pelko ja epävarmuus

Jarmo Toivanen, Aamuposti 7.2.2008

Osa sodan jälkeen Neuvostoliittoon palautetuista inkeriläisistä kulki Hyvinkään kautta. Aseman koululla sijainnut kokoamiskeskus oli tohtori **Toivo Flinkin** mukaan kohtalaisen suuri runsaan kymmenen muun keskuksen joukossa. Muutoin Hyvinkäätä koskevat tiedot ovat varsin niukat. Lisävalaistus näiltäkin osin olisi tervetullutta, aiheesta tutkimusta tekevä Flink sanoo.

Kotiin karkotettavaksi -nimiseen hankkeeseensa Flink on saanut apua muun muassa Hyvinkään Inkerikerhossa toimivalta **Irja Pelkoselta**. Pelkosen mukaan inkeriläisiä oli sotavuosina sijoitettu Hausjärvelle, jossa toimi kirkkoherrana **Selim Laurikkala**. Lähetystön virkailijoita kävi vielä 1950-luvulla kyselemässä Hausjärvelle jääneiden paluuhaluja.

Hän teki elämäntyönsä Inkerinmaalla 1909–1937 ennen kuin joutui karkotetuksi Suomeen **Stalinin** vainojen aikana. Hausjärvellä hän auttoi sikäläisiä inkerinsuomalaisia, etteivät he joutuneet palautettaviksi vuosina 1944–45. Suomessa oli aikoinaan runsaat 63 000 inkerinsuomalaista, joista noin 55 000 siirrettiin takaisin Neuvostoliittoon. Inkeriläisiä jäi jonkin verran myös Hausjärvelle, sekä avioliittojen että valkoisten valheiden perusteella. Neuvostoliiton lä-

hetystön virkailijoita kävi vielä 1950-luvulla kyselemässä Hausjärvelle jääneiden paluuhaluja. Heille sanottiin, että tytöillä on suomalaiset sulhaset, vaikka asia ei ollut aivan näin, kertoo inkeriläistaustainen **Lilja Aaltonen**.

Irja Pelkosen mukaan monet Suomeen jääneet inkeriläiset pelkäsivät palautusta. Pelko ja epävarmuus leimasi myös palautettujen elämää, sillä he eivät päässeet vanhoille kotikonnuilleen nykyisen Pietarin ympäristöön, vaan sijoittuivat kauemmas esimerkiksi Novgorodin ja Tverin alueelle.

Hyvinkääläinen **Eila Jaakkola** on haastatellut Neuvostoliittoon palautettuja ja sittemmin paluumuuttajina takaisin Suomeen saapuneita inkeriläisiä. Hän kertoo tarinoissa korostuvan kaksi asiaa. Lapsille oli raskasta seurata vanhempiensa hätää, kun he huomasivat ettei lupauksista huolimatta päästäkään kotiin, vaan määränpää on syvemmällä Neuvostoliitossa. Inkeriläisten liikkuminen ylipäätään oli varsin rajoitettua. Suomen kansalaisuuksia tänne jääneille alettiin myöntää vuonna 1954.

Tutkija Toivo Flink toivoo lisätietoja inkeriläisiltä ja heitä tunteneilta ihmisiltä. Yhteyttä voi ottaa internetissä (www.narc.fi/Arkistolaitos/inkerialaissiirtolaiset), sähköpostilla (toivo.flink@narc.fi) tai puhelimitse 050–5944 134.

Maahanmuuttajalasten määrä kasvaa Helsingissä

internet [http://www.ksml.fi/uutiset/kotimaa/maahanmuuttajalasten-m%C3%A4%C3%A4r%C3%A4-kasvaa-helsingiss%C3%A4\(68068\).ece](http://www.ksml.fi/uutiset/kotimaa/maahanmuuttajalasten-m%C3%A4%C3%A4r%C3%A4-kasvaa-helsingiss%C3%A4(68068).ece).

Joka neljäs helsinkiläinen koululainen on vuonna 2025 taustaltaan maahanmuuttaja, kertoo Helsingin Sanomat. Luku on laskettu viime kesänä ilmestyneestä pääkaupunkiseudun väestö- ja palveluntarvelselvityksestä.

Ulkomaalaistaustaisten oppilaiden määrä kasvaa ripeästi. Vuonna 2002 heitä oli kuusi prosenttia, nyt 11 prosenttia. Muutoksen syynä on suomenkielisten ja ruotsinkielisten lasten väheneminen ikäluokkien pienentyessä sekä vierasperäisten lasten määrän lisääntyminen. Nopeimmin kasvava ryhmä ovat somalia ja Keski-Afrikan kieliä puhuvat lapset.

Alueellisesti maahanmuuttajat jakautuvat epätasaisesti. **Pekka Vuori** Helsingin kaupungin tietokeskuksesta arvioi,

että jo 2015 joissain kouluissa yli puolet oppilaista on ulkomaalaisperäisiä.

Kaupungille maahanmuuttajien määrän lisääntyminen tietää kasvavaa laskua. Suomea puhuva oppilas maksaa 7 000 euroa vuodessa, ulkomaalaisperäinen 10 500 euroa.

Korkeampien kustannusten syynä on kotouttava opetus, suomen kielen opettamisen kustannukset ja oman äidinkielen opettaminen. Myös uskonnonopetuksen järjestäminen lisää kustannuksia.

Cinemaattorin palsta

Jaakko Iho

Heath Ledger (1979–2008)

Arvoisa lukija, olen tällä palstalla arvostellut yleensä elokuvia. Nyt kunnoitan erään nuoren ja lahjakkaan näyttelijän poismenoa kertomalla hiukan hänen urastaan. Heath Ledger, australialainen näyttelijä, löydettiin kuolleena asunnostaan New Yorkista 22. päivänä tammikuuta kuluvana vuonna. Hän oli kuollessaan vain 28-vuotias, mutta oli ehtinyt saavuttaa urallaan jo kiitettävästi hyviä rooleja.

Ledgerin ura alkoi kotimaastaan Australiasta. Hän lopetti koulunkäynnin 17-vuotiaana ja päätti panostaa kaiken yrittämällä tietään tähtiin. Ensimmäisen kerran suuren yleisen tietoisuuteen hän tuli amerikkalaisessa teinielokuvahitissä *10 things I hate about you* (1999), jossa näytteli lahjakkaan **Julia Stilesin** rinnalla. Ihan hyvin nuorelta mieheltä, jolla kolme vuotta tuota ennen oli 69 senttiä taskussaan. Tästä ura urkeni yhä suurempiin rooleihin, joista parhaiten muistoihin ovat jääneet rooli **Mel Gibsonin** rinnalla elokuvassa *The Patriot* (2000), loisteliäs sivuosarooli elokuvassa *Monster's Ball* (2001), joka muistetaan parhaiten **Halle Berryn** parhaan naispääosan Oscarista. Unohtumattomimman roolinsa Heath Ledger teki ehdottomasti karjapaimen **Ennisinä** elokuvassa *Broke-*

back Mountain (2005). Tuosta roolista hän sai täysin ansaitusti Oscar-ehdokkuuden, mutta sinä vuonna **Philip Seymour Hoffman** katsottiin paremmaksi, ja hän voitti pystin hienosta pääroolistaan elokuvassa *Capote* (2005). *Brokeback Mountainissa* kuvaushetkillä 25-vuotias Ledger ampuu suorituksessaan niin kovilla, että harvoin näkee tuollaista omistautumista rooliin. Viimeistään tuolloin kaikki vähänkään alaa seuraavat huomasivat, että tässä on elokuvateollisuuden seuraavia suuria nimiä. Tai no, hän tuli suureksi nimeksi jo tuon roolin kautta.

Viimeiseksi elokuvaksi Heath Ledgerin uralla jäi *The Dark Night* (2008), jossa hän tekee roolin Jokerina, Batmanin pahimpana vihollisena ja vastustajana. Elokuva ilmestyy Suomessa tämän vuoden heinäkuussa. Tiedetään että Jokerin osa pitkine kuvauspäivineen ja kovine harjoituksineen aiheutti Ledgerille pahan unettomuusongelman, ja hän kuolikin kuuden eri reseptivalmisteen aiheuttamiin haitallisiin yhteisvaikutuksiin. Yritti lääkittää unettomuuttaan, mutta menehtyi. Tämä oli todella kova takaisku kansainväliselle elokuvalle, unohtamatta Ledgerin perhettä. Muun perheen lisäksi häntä jäi kaipaamaan 2-vuotias **Matilda**-tytär. Näyttelijä **Daniel Day Lewis** omisti Screen Actors Guildin (Elokuvanäyttelijöiden Kilta) tämän vuoden pääosapalkintonsa Heath Ledgerille. Se oli komea teko kollegalta.

UUTISIA INKERISTÄ

Wladimir Kokko, kuvat WK, arkisto
ja Viktor Uzhvijej

Ajankohtaista inkeriläistä Utiskolumnistin kannanotto

Paavo Räikkösen 150-vuotisjuhla

8. joulukuuta 1857 Lempaalan kirkkokylässä lukkari **Petteri Räikkösen** perheeseen syntyi esikoispoika **Paavo**. Kävi niin, että Paavo Räikkösestä tuli opettaja ja toimittaja, joka on huomattavasti

vaikuttanut inkerinsuomalaisten identiteetin muodostumiseen.

Kolppanan seminaarista v. 1876 valmistuttuaan 19-vuotias Paavo sai oikeuden toimia lukkarina, urkurina ja opettajana. Räikkösen valitsi kuoronjohtajan ja opettajan

uran. Hänestä tuli myös raittiusliikkeen aktiivijäsen.

Kansan sivistämistä Paavo Räikkönen piti tärkeimpänä tehtävänä, ja juuri sen takia hän aloitti v. 1878 Suomalaisen kansankalenterin julkaisemisen Inkerissä. Kalenteri oli tarkoitettu kaikille lukijoille, ja sisällöltään hyvin monipuolinen. Siitä saattoi lukea uskonnollisia tekstejä, paljon tietoa Venäjältä ja Suomesta ja lisäksi siinä oli aikatauluja ja osoitteita sekä maanviljelyohjeita, mutta myös runoja ja muuta kaunokirjallisuutta. Kansankalenteri ilmestyi 40 vuotta Räikkösen toimittamana! Raamatun ohella se oli usein ainoa kirja inkerinsuomalaisen talonpojan talossa.

Nouse Inkerin toinen säikeistö on Paavo Räikkösen kirjoittama. Räikkösen runous on hyvin isänmaallista ja käsittelee usein inkerinsuomalaisten kohtaloa. Räikkönen ajattelee Inkerin kansaa omana kansana, joka on täällä. Suomessa asuvia hän sanoi tuolla olevaksi veljeskansaksi.

Lehden toimittajaksi hän ryhtyi 1880-luvulla ja oli niin aktiivinen, että sai virkavalalta käskyn poistua Venäjältä. Kolmeksi vuodeksi Räikkönen karkotettiin Viipuriin, jossa hän jatkoi lehden toimittajana. Vuonna 1902 Paavo Räikkönen palasi Inkeriin ja hänestä tuli Toksovan seurakunnan lukkari, mutta suurimman osan työajasta vei lehtimiestyö. Vuodesta 1908 alkaen Paavo Räikkönen toimi *Inkeri*-lehden päätoimittajana. Inkerinmaalla ilmestyi silloin kaksi suomenkielistä lehteä, joista *Neva* oli lähinnä sosiaalidemokraattinen. Usko-vaisessa konservatiivisessa ympäristössä kasvanut Räikkönen väitteli *Nevan* linjan ja sen päätoimittaja **Kaapre Tynnin** kanssa. Niin kuin Suomessa, alkoi Inkerissäkin kansa jakautua kahtia. Venäjällä historian meno vaan kompastui bolshevismiin, molempien lehtien julkaiseminen lopetettiin kommunistisen vallankumouksen jälkeen. Kaupungissa alkoi ilmestyä punikkien toimittama *Vapaus*...

Huhtikuussa 1919 Toksovesta, jossa oli sotatilanne ja koko valta oli Puna-armeijan komissaareilla, joutui Paavo Räikkönen perheineen pakenemaan kuoleman uhkan edessä Suomeen. Suomessa Räikkönen ei harrastanut enää toimittajan työtä eikä politiikkaa, vaan ansaitsi leipänsä oikolukijana Porvoossa, missä kuolikin v. 1935.

Länsi-Inkeri -kierros parhaalla opastuksella

Iso koko päivän kestänyt *Länsi-Inkeri -kierros* tehtiin 1. joulukuuta Sampo-keskuksen toteuttaman *Inkeri-opas* -koulutusohjelman puitteissa. Kouluttajaoppaat edustivat kolmea eri maata - **Aleksei Krjukov** Venäjää, **Arvo Survo**, **Jorma Susi**, **Timo Ruonti** Suomea ja **Inkeri Peter-**

V.U: Martti Rautasen talo Tikanpesän kylässä on pystyssä ja sen seinässä on muistolaatta.

son Ruotsia, ja he kaikki ovat tutkineet Inkerin historiaa ja sen paikkakuntia perusteellisesti.

Vaikka linja-autokierros olikin tarkoitettu Inkeri-oppaille, olivat muutkin kiinnostuneet tervetulleita mukaan. Reitti kulki Pietarista Kupanitsaan, sieltä Moloskovitsan kautta Novasolkan Tikanpesään ja sitten Opoljan kautta Kikkeriin. Matkalla nähtiin mm. kuuluisia keskiajan kiviristejä Moloskovitsassa ja Opoljassa sekä Tikanpesässä lähetyspastori **Martti Rautasen** syntymäkoti. Oppaat kertoivat paljon mielenkiintoisia asioita Inkerinmaan vaikuttajista. Juuri merkkihenkilöiden kohtalot olivat tämän koulutusvaiheen päätavoitteena. Oppaat haluavat osata kertoa mm. joka seudusta sen tunnetuimpien edustajien elämäkertojen kautta.

Sampo-keskuksen toimitusjohtaja **Tatjana Bykova-Soitun** mukaan kierros on-

nistui jopa odotettua paremmin; harvoin saa päivässä niin paljon uutta tietoa Inkeristä ja kuuluisista inkerinsuomalaisista.

Itsenäisyyspäivän merkeissä

Itsenäisen Suomen 90-vuotisjuhlan juhliminen alkoi Pietarissa 4.12., kun *Nordenjärjestö* järjesti Amiraliteetin torvisoittokunnan orkesterin konsertin. Konsertin ohjelmassa oli vain suomalaista musiikkia, jota saa todella harvoin kuulla Venäjällä. Mielenkiintoisinta oli orkesterin tulkitsema sinfoniamusiikki, kuten esimerkiksi **Jean Sibeliuksen** *Finlandia*.

5.12. kaupungissa päättyi Suomen elokuvaviikko, jonka aikana pietarilaiset saivat tutustua Suomen nykyelokuva-ataiteeseen.

Itsenäisyyspäivänä 6.12. Pietarin Pyhän Marian kirkossa pidettiin juhlallinen kirkkoherra **Juhani Pörstin** toimitama jumalanpalvelus, jossa saarnan piti ja Suomen kansalaisia itsenäisen valtion syntymäpäivän johdosta tervehti piispa **Aarre Kuukauppi**. Juhlapuheen piti myös pääkonsulaatin esimies konsuli **Ilkka Räsänen**. Kirkossa lauloi Pietarin suomalaisen koulun lapsikuoro. Jumalanpalvelus, piispa Kuukaupin ja puheenjohtaja **Kokon** lyhyet haastattelut pääsivät paikallisiin tv-uutisiin.

Kuoro kierteli palvelutaloja

Inkerinsuomalaisten Pietarin kuorolla on tapana kierrellä vanhusten palvelutalo-

Pietarin kuoro esiintyy Kikkerin palvelutalolla.

Pushkinin luterilainen kirkko, arkistokuva.

ja adventtipäivinä. 8. joulukuuta kuoro kiersi Skuoritsa-Kikkeri-Taaitan reitin ja vastaanotto oli kaikkialla erittäin sydämellinen. Suuren panoksen konserttikierroksen järjestelyyn on antanut Inkerin kirkon diakonian ja Tervolan Mariakodin johtaja **Lilja Stepanova**. Skuoritsan seurakunta tarjosi kuorolaisille linja-auton.

Uuden ajan Inkerin vanhimman seurakunnan juhlat

Kun Neuvostoliitossa melkein koko vuoden 1977 juhliittiin lokakuun vallankumouksen 60-vuotisjuhlia, jännitti inkerinsuomalaisia toinen uutinen: *Suaril avataan mejän kirkko!* Neuvostovalta näytti silloin horjumattomalta ja KGB valvoi kaikkea. Luterilaisen kirkon avaaminen keskelle Inkerinmaata tuntui aivan ihmeelliseltä.

Tästä legendaarisesta ajasta on kulunut jo 30 vuotta. 16. joulukuuta 2007 Pushkinin punatiilikirkossa pidettiin seurakunnan 30-vuotisjuhlat. Paradoksi on siinä, että Inkerin nykyajan vanhimalla seurakunnalla on kaikkiin muihin perestroikan jälkeen elpyneisiin seurakuntiin verrattuna lyhyin historia.

Jumalanpalveluksen liturgeina toimivat kirkkoherra ja teologisen instituutin rehtori **Fjodor Tulynin** venäjäksi ja lähetyspappi **Ville Melonen** suomeksi. Saarnan toimitti piispa Aarre Kuukauppi. Vieraita oli paljon, mm. kaksi ryhmää Suomesta. Mikkelistä tullut ryhmä toi mukaan keräämänsä varat, jotka lahjoitettiin kirkkorakennuksen vuotavan katon korjaamiseen.

Kahvitaun jälkeen järjestettiin konsertti, jonka ohjelmasta kirkkaimpina muistiin jäivät Kelton seurakunnan kuoron ja Arvo Survon esitykset. Juhlapuheissa muisteltiin henkilöitä, jotka olivat aikanaan perustamassa Pushkinin seurakuntaa, sen aikaista ”dvadsatkaa”. Valitettavasti melkein kaikki heistä ovat jo kuolleet, tuosta rohkeasta porukasta henkilökohtaisesti tunsin hyvin vain **Matti Kinnarin**.

Inkeriläishankkeet siirtyvät historiaan

Viisitoista vuotta Suomen hallitus on tukenut inkerinsuomalaisia erikoisena kohderyhmänä. Kesällä 1992 alkoi Inkeriprojekti, jonka tavoitteena oli vanhusten palvelutalojen rakentaminen inkeriläisalueille. Sen puitteissa varoilla, jotka Suomessa riittäisivät vain yhden laitoksen rakentamiseen, meillä rakennettiin viisi palvelutaloa Inkeriin, kaksi Petroskoihin ja kolme Viroon. Suomen valtio otti silloin rohkeasti riskin toimiakseen yhteistyössä epävakaisen Venäjän viranomaisten ja hyvin nuorien inkeriläistahojen kanssa.

Inkeri-projektin onnistumista seurasi vuonna 1999 alkanut Inkerinsuomalaisten tukiprojekti, joka tavoitteli inkerinsuomalaisten työllistymistilanteen parantamista ja heidän identiteettinsä säilymistä. Projektin aikana Pietariin perustettiin tähän aikaan menestyksellisesti toiminut työllistämiskeskus, Jõhviin ja Hatsinaan syntyivät suomalaiset monitoimikeskukset. Järjestettiin kymmeniä jollei satoja kieli-, ammatti- ja atk-kursseja, tuettiin inkeriläisliittojen matkailupalveluita

ja tiedotustoimintaa. Inkerinsuomalaisten yrittäjyys-, tiedotus- ja matkailutoimintaa tuettiin pienemmissä jatkohankkeissa. Suomen hallituksen puolesta kaikissa näissä isohkoissa hankkeissa varmana yhteistyökumppaninamme oli työministeriö. Projektien toteutuessa menestyksellisesti rakennettiin suhteita myös paikallisiin viranomaisiin. Usein liitot esiintyivät korvaamattomina välittäjinä maiden välisessä yhteistyössä. Niiden avulla joka inkeriläisliiton toiminta on vakiintunut ja yhdistykset ovat saaneet asemansa kansalaisjärjestöjen toiminnassa Venäjällä ja Virossa. On vaikea löytää inkerinsuomalaista, joka ei olisi tavalla tai toisella hyötynyt näistä hankkeista.

Inkeriläisliittojen ja Suomen valtion välisen yhteistyön vaiheita muisteltiin Keltossa 18.12.2007 pidetyssä päättäjässeminaarissa. Puheenjohtajat **Aleksanteri Kirjanen** ja **Toivo Kabanen** kertoivat inkeriläisliittojen kokemuksista, työministeriön projektipäällikkö **Tarja Rantala** ja ex-projektipäällikkö **Sointu Häkkinen** monivuotisen yhteistyön vaikutuksista ja hankkeiden merkityksestä hallituksen inkeriläispolitiikassa. Puhujat analysoivat inkeriläishankkeiden saavutuksia ja pettymyksiä sekä esittivät uusia ideoita jatkotoiminnasta.

Työministeriö on lopettanut inkeriläisliittojen suoran tuen, mutta tämä ei tarkoita yhteistyömme päättymistä Suomen valtion kanssa. Yhteistoiminta jatkunee muissa projekteissa, joissa inkerinsuomalaiset eivät ole pääkohderyhmänä. Tähän on ainakin luotu vahva pohja ja osapuolilla on siihen valmius, kommentoi tapahtunutta seminaarissa puheenjohtajana toiminut Wladimir Kokko. Kokko on ollut koko ajan mukana kaikissa Suomen valtion rahoittamissa hankkeissa.

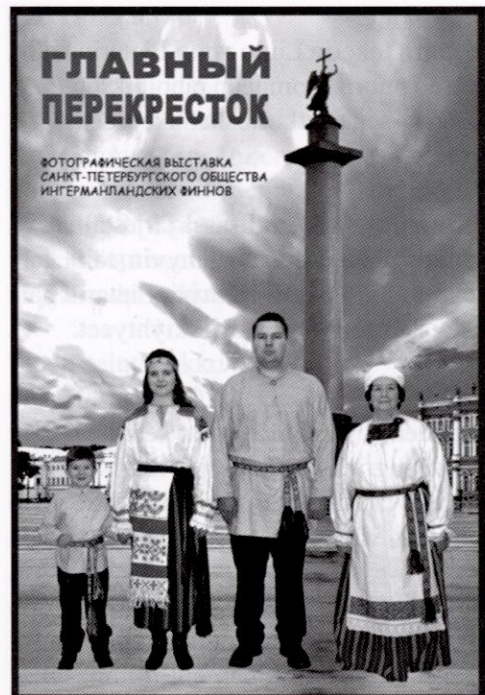
Kelton ohjelmassa oli myös lyhyt käynti **Esteri Parkkisen** talossa, joululaulantaa ja kahvit kirkossa sekä lounas inke-

riläiseen makuun. Viralliset päättäjäiset huipentuivat pääkonsulaatin vastaanotolla, jota isännöivät pääkonsulin vt. Ilkka Räsänen ja työministeriötä edustava konsuli **Arja Haikara**.

Päristeys-hankkeen näyttelyn avajaiset

Puoli vuotta kestänyt, osittain Pietarin hallituksen rahoittama matkailu- ja valokuvausnuorisohanke *Päristeys* on päätynyt.

19. joulukuuta avattiin hankkeen päättäjäisnäyttely kaupungin kansallisuuskien talolla. Näyttely koostuu isosta valokuvien peittämästä Inkerin kangaskartasta ja neljästä isosta näyttelytelineestä, jotka kuvaavat ihmisten elämänvaiheita. Juhlallisissa avajaisissa **Olga Konkova** kertoi näyttelystä ja koko hankkeen vaikutuksesta IL:n nuorisotyön aktivointiin. PIL:n puolesta yleisöä tervehti neuvoston jäsen **Jelena Tikka**.

Avajaisnäyttelyn juliste.

Vuoden 2007 kohokohdat

Tammikuu

Kolmas opiskelijaryhmä lähti Inkerin Liiton työllistämiskeskuksen kautta tutkintoon johtavaan ammattiopiskeluun Suomeen Härmänmaan ammatti-instituuttiin.

Helmikuu

Arvo Survon runokirja Suur-Synty Kieus esitettiin koti-Inkerissä.

Maaliskuu

Arkeologi **Aleksanteri Saksa** väitteli tohtoriksi myös Venäjällä. Suomessa aikaisemmin saatu tohtorin arvo ei kelvanut paikallisille tiedebyrokraateille.

Huhtikuu

Pietarin suomen kielen laitoksen opiskelijoiden esittämä *Agricola ja se uusi* näytelmä kruunasi suomen kirjakielen isän juhlat Pietarissa.

Toukokuu

Pietarin Inkerin Liitto voitti Pietarin hallituksen nuorisokomitean rahoituksen *Pääristeys* –seutututkimushankkeeseen.

Kesäkuu

Inkerin Liiton Skuoritsassa järjestämät juhannusjuhlat onnistuivat hyvin, tällä kertaa niihin osallistuivat myös Pietarin baltialaisten seurojen musiikkiyhtyeet.

Heinäkuu

Presidentti **Vladimir Putin** osallistui suomalais-ugrialaisten kansojen festivaaleihin Mordovian tasavallassa ja osoitti myötätuntoaan vähemmistökansoja kohtaan.

Elokuu

Pietarilainen elokuvastudio Etnos valmisti erittäin hyvän dokumenttifilmin inkerinsuomalaisista.

Syyskuu

Helsingissä pidettiin ulkosuomalaisparlamentin 5. varsinainen istunto, johon osallistui 21 inkeriläisedustajaa. Itä-Eurooppaa edustavaksi usp:n varapuhemieheksi valittiin **Vadim Byrkland** Petroskoista.

Lokakuu

Suomalais-ugrialaisten suurtilaisuus Pietarissa. Puhuttiin ensi vuoden maailmankongressin valmistelusta ja kiinnitettiin huomiota suomen kielen opetuksen heikentyneeseen asemaan kaupungissa.

Marraskuu

Ruotsin Inkeri-liiton puheenjohtaja Inkeri Petersonin vierailu Inkerinmaalla. Peterson mm. luennoi Suomen Pietarin instituutissa, opasti Inkeri-kierrosta ja liittyi IL:n sponsorien Orava-klubiin.

Joulukuu

Suomen valtion rahoittamat inkeriläishankkeet päättyivät. Päättäjäisseminaari pidettiin Keltossa, missä 23.12.1992 avattiin ensimmäinen Suomen valtion varoilla rakennettu ja varustettu vanhusten palvelutalo.

IHOJEN SUKUTAPAAMINEN

Aika: sunnuntai 8.6.2008 alkaen klo 12.00

Paikka: Helsingin Lauttasaarella Poliisien kesäkoti, Länsiulapanniemi 6, 00200 Helsinki

Kaikki Heimosin sepän Andreas Ihon sukuun jollakin tapaa liittyvät ovat tervetulleita!

Ilmoittautumiset sepän pojanpojantyttärelle Tuija Iholle postitse, puhelimitse tai sähköpostitse.

Kertokaa ilmoittautuessa mahdolliset erikoisruokavaliot.

Tuija Iho, Ruokotie 6 A 4, 15550 Nastola
puh. 050 436 8753
sähköposti: tuija_iho@hotmail.com

Tapahtuma- kalenteri

Turun seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Besseda-hetket jatkuvat *Palvelupisteessä* joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13.00 Irma Kapasen vetäminä. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.

Hallitus kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä maanantaina kello 16.30 *Palvelupisteessä*, Uudenmaankatu 1. Jos teillä on asioita, joita haluaisitte hallituksen käsittelevän, ottakaa yhteyttä hallituksen jäseniin tai Palvelupisteeseen.

24.3.2008 pääsiäisjuhla

11.5.2008 helluntaijuhla

5.10.2008 syyskokous ja Mikkelinpäivän tilaisuus

1.11.2008 pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla inkeriläisten muistomerkillä

26.12.2008 joulujuhla

Hyvinkään Inkeri-kerhon tapahtumia

Kokoontuminen kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina klo 14 *seurakunnan aula-kahviossa*.

6.4.2008 kello 14.00 pastori Virpi Koivisto kertoo Nurmijärven rovastikunnan ja Inkerin kirkon yhteistyöhankkeista.

4.5.2008 kello 14.00 kerho, ohjelma vielä avoin.

23.8.2008 kello 11.00–17.00 retki seurakunnan leirikeskukseen Sääksiin.

Tervetuloa mukaan!

Tiedustelut Irja Pelkonen,
h-i.pelkonen@pp.inet.fi tai
puh. 040 550 5712

Lahden seudun Inkeri-kerhon tapahtumia

Kerhoilloista ja kokouksista tiedusteluihin vastaa

Maria Lahti, puh. 0400 841 741

Inkerikuoron harjoitukset jatkuvat

keskiviikkoisin klo 16.45–18.30

*Inkerikoti,
Karjalatalo
Käpylänkuja 1,
00610 Helsinki*

Kuoroa johtaa Evelin Ojalo.

Uusia laulajia toivotaan kuoron riveihin kaikkiin ääniin.

Seukot

Kokoonnumme Inkerikodissa kerran kuussa torstaisin. Seuraava tapaaminen **20.3.2008**. Kahvitellaan ja haastellaan yhdessä entiseen tapaan. Tervetuloa, vanhat ja uudet seukot!

Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. (09) 783 391
tai 0400 748 318

*Inkerikoti,
Karjalatalo
Käpylänkuja 1,
00610 Helsinki*

Helsingin seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Kokoukset:

30.03.2008 **28.09.2008**

27.04.2008 **26.10.2008**

25.05.2008

Joulujuhlasta ilmoitetaan myöhemmin.

Tiedustelut Toivo Tupin puh.

040 578 3894

*Inkerikoti,
Karjalatalo
Käpylänkujja 1,
00610 Helsinki*

Inkerikeskuksen tapahtumia

www.inkerikeskus.fi

*Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
00550 Helsinki*

Inkerin kulttuuriseuran tapahtumia

Keskiviikon käsityöpiiri

Ompeluseura jatkaa *Koivussa ja tähdes-*sä parillisina keskiviikkoina klo 15.00–17.00. Ompeluseuraan ovat tervetulleita peukalot keskellä kämmentä olevat, jotka nauttivat kahvista ja rupattelusta.

Keravan paluumuuttajat

Kuukausitapaamiset jatkuvat Talkoorenkään tiloissa tiistaisin **15.4. ja 13.5.2008** klo 14.30. Uudet ja entiset jäsenet tervetulleita muistelemaan menneitä ja parantamaan maailmaa.

Keskusteleva kulttuurikahvila

Jokaisen kuukauden viimeisenä torstaina klo 14.00–16.00 pidetään keskusteleva

kulttuurikahvila, jossa on mahdollisuus keskustella mielenkiintoisista inkeriläisyyttä sivuavista teemoista. Maaliskuussa aiheena paluumuuttajien suomalaisuus, paikalla Inkeri Sava ja Toivo Tupin.

Seuraavat kulttuurikahvilapäivät ovat **24.4.2008** ja **29.5.2008**.

*Kulttuurikeskus Caisan kokoushuone
1+2*

*Mikonkatu 17 C / Vuorikatu 14
00100 Helsinki*

Arkistomatka Tallinnaan 19.4.2008

Lähtö Linda Linen pikavuorolla klo 8.00 ja paluu illalla klo 18.00. Menopaluuilipun hinta vuonna 2007 oli 42 e, kevään hinnat eivät ole vielä tiedossa. Kysele paikkoja toimistolta (klo 10–16) Toimiston puhelin (09) 2733 225 tai sähköpostiosoite koivujatahti@inkeri.com.

Inkerin kiertomatka 17.–20.5.2008

Inkerin kulttuuriseuran kevätmatkalla tutustutaan sekä Pohjois-Inkerin paikakuntiin että Pietarin eteläpuoliseen Inkerinmaahan. Ajamme Lempaalan ja Vuolen kautta Toksovaan, jossa on ensimmäinen yöpyminen. Toksovasta matka jatkuu Kelton kautta kohti Hatsinaa, jossa olemme kaksi yötä hyvätasoisessa Gakkel-hotellissa kaupungin keskustassa. Kolmannen päivän kohteita ovat mm. Inkere ja Koprina.

Entisten inkeriläiskyliä lisäksi saamme välähdyksiä keisarillisesta loistosta joko Puskinissa Katarina II palatsissa tai vaihtoehtoisesti Pavlovskin palatsissa. Kotimatalla kurvataan Tyrön ja Pieatarhovin kautta.

Arvioitu hinta on ilman viisumia 365 e, jäsenille 345 e (jos lähtijöitä on vähintään 20). Ryhmäviisumin hinta on 43 euroa. Matkaan kuuluvat kuljetukset tilausbussissa, opastus, majoitus kahden hengen

huoneessa ja aamiaiset. Ennakkomaksu on 100 euroa.

Ilmoittautumiset sähköpostitse osoitteen koivujatahti@inkeri.com tai puhelimitse Tytti Piroselle, puh. 050 5290 756.

Matka Petroskoihin 26.6.–29.6.2008

Matkareitti: Helsinki - Pietari - Petroskoi

Matkan varrella poiketaan Keltossa, Leningradin piiri, ja tutustutaan suomalaisten avulla rakennettuun luterilaiseen kirkkoon. Matkajohtaja kertoo mm. matkan aikana Inkerin suomalaisten historiaa, joka nivoutuu Suomen, Venäjän ja sittemmin NL:n historiaan. Petroskoissa tutustutaan kaupungin menneisyyteen ja nykypäivään.

1. päivä: Saapuminen Petroskoihin ja majoittuminen Severnaja-hotelliin
2. päivä: kaupungin kiertoajelu ja ostoskierros, vapaata aikaa
3. päivä: retki Kizin saarelle (lisämaksusta), iltapäivä vapaata aikaa
4. päivä: Lähtö Suomeen

Matkan hinta: 360 euroa (jäsenet 340).

Matkan hintaan sisältyy:

- bussikuljetus
- majoittuminen kahden hengen huoneessa hotelli Severnajassa
- aamiainen
- kaupunkikiertoajelu

Matkan hintaan ei sisälly:

- viisumi. Ryhmäviisumin hinta 43 euroa
- matkavakuutus (pakollinen 1.7.1999 alkaen)

Aili Mehiläinen 050 338 6023. Ilmoittautumiset matkanjohtajalle tai sähköpostitse: koivujatahti@inkeri.com.

Matka Tarttoon Viron Inkerinsuomalaisten laulujuhille 11.–13.7.2008

Viron Inkerinsuomalaisten Liiton 20-vuotisjuhlat pidetään näyttävästi Tartossa 12.–13.7. Päiville odotetaan vieraita eri puolilta maailmaa. Ohjelmassa on musiikki- ja tanssiesitysten lisäksi näytellyitä, seminaareja, sukututkimustapahtumia yms. eri puolilla kaupunkia.

Inkerin Kulttuuriseura järjestää 11.–13.7. juhlatmatkan siten, että osallistujille jää mahdollisuus myös tutustua Viron maaseutuun ja Tarton kaupunkiin. Matka tapahtuu Silja-Tallinkin pika-laivalla Helsingistä Tallinaan ja sieltä bussilla Tarttoon. Majoitus on linja-autoseman viereen avatussa uudessa hotellissa Dorpatissa 2hh huoneissa ja sisältää aamiaisen.

Matkan hinta on Inkerin Kulttuuriseurajäsenille 210 e ja muille 230 e. Kysele viimeisiä paikkoja matkan johtajalta Alina-Sinikka Saloselta, puh 040 743 7042 tai sähköpostilla alina-sinikka@elisanet.fi. Huom! Viimemainittu osoite on muuttumassa, joten jos et saa yhteyttä, käytä puhelinta!

Inkerin kulttuuriseururan toimipiste

Koivu ja tähti

Kaarlenkatu 3–5 A

00530 Helsinki

Avoimna ti-pe klo 10.00–16.00.

Tiedustelut puheenjohtaja

Helena Miettinen, puh. 045 132 9191 tai helena.miettinen@inkeri.com

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta

Arvo Survo

Itku Inkerille, 17 €

Hellin Suominen

Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €

Ella Ojala

Pitkä kotimatka, 14 €

Pelastunut albumi, 22 €

Ensimmäinen kevät, 16 €

Ella Ojala

Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €

Aleksander Störgren

Mutkainen tie vapauteen, 10 €

Pekka Nevalainen

Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €

Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)

Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €

Heikki Seppänen

Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €

Maria Ripatti

Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €

Saimi Tuukkanen

Elämäni helminauha 5 €

Kalevalaseuran vsk 69-70

Inkerin teillä, 11,50 €

Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €

E. Pärnänen

Antti Kivekäs I-II, 9 €

Mikko Savolainen

Inkerinmaa, 33,50 €

Aatu Savolainen

Suomalainen sissisodassa, 15 €

Lars Krifors

Oli onnistuttava, 15 €

Juho Häkkinen

Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan,

I-II 15 €

Sverigesingermanländarnas historia

24 €

Lassi Saressalo

Inkeri, 3,5 €

Jouko Sihvo

Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €

Albert Pettinen

Lauluja koululaisille, 4 €

Albert Pettinen

Lauluja sekakuorolle, 6 €

Lauri Santtu

Murrejuttuja, 2,50 €

Lilja Kuivanen Toim.

Inkerin vuotuisjuhlat 2003, 20 €

Tapani Nokkala

Paavo Räikkönen Inkerin mies, 25 €

Äänilevyjä

Inkerikuoron uusi

Minä tyttö -CD 10 €

Inkerikuoro

Nouse Inkeri ym, 2,50 €

Kasetteja

Arvo Survo

Omalla maalla, 9 €

Karttoja

Inkerin kartta

vuodelta 1933, 12 €

Inkerin uusi kartta

vuodelta 1992, 10 €

Kylä- ja tiekartta

Keski-Inkeri, vuodelta 1993, 10 €

Inkerin pöytälippu

(satiinia) + salko marmorijalustalla 18,50 €

Inkerin pöytälippu

(polyesteria) + salko marmorialustalla 15 €

Inkerin pöytälippu

(polyesteriä), 8 €

Inkerin pöytälippu

(satiinia), 10 €

Adressi

surunvalitteluun, 7 €

Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta

puh. 09 - 2733 225

Inkerin satulipas (**Miettinen, Uusma**) 17 €

Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. Inkerin lasten oppikirja. 5 €

Kalevala. Suomeksi ja venäjäksi. Käännös

A. Hiiri & E. Kiuru. 20 €

Miettinen, Helena. Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaustasta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 5 €

Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €

Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyneleet. 13 €.

E. Pärnänen. Antti Kivekäs I-II 5 €

Sava, Inkeri & Miettinen, Helena. Liljan kuva kutsuu. 15 €

Inkeriläistä kansanmusiikkia

Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta 7,5 €

Voutilainen Paavo: Runoja 12 €

Vainikka & Miettinen: Iloinen Inkeri 15 €

SUUR-SYNTY KIESUS Korpikansan Survon

Arvon kertomana 28 €